

GYERTYAGYÚJTÁS ADVENT 4. VASÁRNAPJÁN

1. Felolvasó: Az adventi idő utolsó napjaihoz értünk. Még egy kis idő és végre már a karácsonyt ünnepelhetjük, arra emlékezve, hogy a szabadító Isten emberré lett és közénk jött. Ezt a rendkívüli eseményt szinte alig tudjuk magunkba fogadni, várkozásainkat annyira meghaladja. Érezzük benne a sorsfordító erőt, ugyanakkor Isten megtestesülése minden igyekezetünk mellett is titok, misztérium marad. Így újra és újra a Szentlélek kegyelmét hívjuk, hogy emberi világunkat tegye nyitottá az üdvtörténet végtelen léptékeihez.

2. Felolvasó: A negyedik gyertya lángja az adventi koszorún a Megváltó közeledését, érkezését jelzi. Az ő jelenléte testvéri közösséget, barátságot teremtő jelenlét. Ennek a karácsonyi együttlétnek a reményében gyújtjuk meg az utolsó gyertyát.

Ének + gyertyagyújtás

Könyörögjünk: Istenünk, segíts, hogy szent vágyakozással siesünk Krisztus Urunk elé. Nevelj minket, hogy a mindennapi elfoglaltságaink ne akadályozzák közösségünket szent Fiaddal. Aki veled él és uralkodik mindörökkön örökké. Ámen

Áldás: A mindenható és irgalmas Isten, akinek egyszülött Fiaórol hittet valljátok, hogy eljött közénk, és várjátok, hogy újra eljön az idők végén, szenteljen meg titeket eljövételének fényességével, és árássza reátok gazdagon áldását! Ámen

Adja meg nektek, hogy a földi küzdelmei között állhatatosak maradjatok a hitben, ápoljátok magatokban az örvendező reménységet, és gyakoroljátok a szeretet műveit! Ámen

Ti, aki most Megváltónk eljövételének és földi születésének szívből örvendeztek, dicsőséges második eljövetele idején nyerjétek el tőle az örök bőséges jutalmát! Ámen

És a mindenható Istennek: az Atyának, a Fiúnak és a Léleknek áldása szálljon le rátok és maradjon veletek mindörökké! Ámen.

BEVEZETÉS A 2017-ES IMAHÉT TÉMÁJÁBA

Németország: A lutheri reformáció földje Luther Márton 1517-ben nyilvánossá tette 95 tételét, amelyben aggodalmát fejezte ki kora egyházának visszaélései miatt. A reformációnak, ennek a kulcsfontosságú eseménynek, amely évszázadokon át befolyásolta a nyugati egyház életét, 2017-ben lesz az 500 éves évfordulója. Németországban mindig is ellentmondásos volt az esemény megítélése a felekezetek közötti kapcsolatok történetében, és az elmúlt években sem volt ez másképp. A Németországi Protestáns Egyház (EKD1) már 2008 óta készül erre az évfordulóra, minden évben más és más reformációi témára összpontosítva, mint például: reformáció és politika, vagy reformáció és oktatás. Az EKD különböző ökumenikus partnereit is meghívta, hogy segítsenek közösen emlékezni az 1517-es eseményekre. Mindenre kiterjedő és olykor körülményes viták után a németországi egyházak megegyeztek abban, hogy a reformáció eseményéről való ökumenikus megemlékezésnek Krisztus-ünnepnek kell, lennie. Ha a hangsúlyokat Krisztusra és az ő békéltető szolgálatára helyezzük – mint ami keresztény hitünk centruma –, akkor az EKD összes ökumenikus partnere részt vehet az évfordulós ünnepeken (római katolikusok, ortodoxok, baptisták, metodisták, mennoniták és mások is). Ez figyelemre méltó eredmény, ha azt a tényt tekintjük, hogy fájdalmas megosztottság kísérte a reformáció történetét. Az Evangélikus–Római Katolikus Egységbizottság keményen dolgozott azért, hogy közös megértésre jussanak a megemlékezést illetően. A szembenállástól a közösség című könyv elismeri, hogy mindkét felekezet az ökumené korszakában közelít az évfordulóhoz, ötvenévnvi párbeszéd eredményével a hátuk mögött, saját történelmük és teológiájuk új értelmezéseit figyelembe véve. A reformációi még vitatott teológiai meglátásaitól eltekintve a katolikusok is

meghallják Luthernek a mai egyházra vonatkozó kihívásait, és elismerik az „evangélium tanújának” (A szembenállástól a közösségig 29.). Így több évszázadnyi kölcsönös ítélkezés és rágalom után 2017ben az evangélikus és katolikus keresztények először fognak közösen megemlékezni a reformációról. Ebből a megegyezésből és a szélesebb ökumenikus összefüggésekből fakad a keresztény egységért tartott idej imahét súlyos témája: **Megbékélés – Krisztus szeretete szorongat minket (2Kor 5,14–20).** *Ps: Ökumenikus imahét január 15-től 22-ig tart!*

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2016. december (II. rész)

A házasság megkötése, az esküvő igazi örömnep. Örül az ifjú pár, örülnek az örömszülők, örül mindenki. Amikor elmúlnak a mézeshetek, megkezdődnek a munkás hétköznapiak és megjelennek a gondok, nehézségek is, alábbhagy az öröm. Jó, ha a házasságban meg tudjuk őrizni a szeretet örömét, sőt, ahogy növekedünk a szeretetben, úgy teljesedik ki örömünk is. Az élvezetet megszállottan keresők számára minden egyéb örömszerzési lehetőség bezárul. Pedig épp az öröm az, amely kitágítja a valódi élvezet képességét, és lehetővé teszi sok különféle öröm felfedezését az életnek abban a fázisában is, amikor a testi élvezet kiapadóban van. El kell fogadnunk, hogy a házasság öröme és fáradalmak, feszültségek és megenyhülések, szenvedések és megkönnyebbülések, kielégülések és keresések, gondok és élvezetek szükségszerű kombinációja. A házastársi szeretet arra készíti a házastársakat, hogy folytonosan keressék, hogyan tudnának egymásnak örömet szerezni. Így aztán az öröm még a fájdalmak közepette is megélhető. (vö. AL 124, 126)

Mit tudtok tanácsolni olyan házaspároknak, akiknek „már nincs mondanivalójuk egymásnak”, ezért nem okoz örömet együttlétük? És azoknak, akiknek nincs idejük arra, hogy „nem fontos, nem azonnal intézendő dolgokról” is beszélgeszenek egymással? Milyen szerepe lehet az örömszerzésben a családi ünnepeknek?

A szerelmesek szépnek találják egymást, hosszan nézik, csodálják a másik szemét, haját, mosolyát. A másik szépsége örömet okoz, és öröm az is, ha a szeretett személy szóvá teszi a másik szépsége feletti örömét. A szeretet esztétikai élménye fejeződik ki abban a tekintetben, amely a másikat önmagáért nézi akkor is, ha öreg, beteg vagy érzékileg nem vonzó. E szemlélődő szeretet örömét ápolni kell. Sok házasságban azonban egyre kevesebb idő jut egymás szemlélésére, és a házastárs szépségének dicsérésére. Sebek és válságok fakadnak abból, ha elmulasztjuk egymás szemlélését, ha észre sem vesszük, hogy házastársunk nekünk akar tetszeni. A szeretet megnyitja a szemet, és minden túl megláttatja, hogy a szeretett társ szépségét is nekünk akarja ajándékozni, szépségével is nekünk akar örömet okozni.

Mit tudtok tenni, ha házastársatoknak nem tetszik a legújabb divat szerinti új ruhátok? Meggyőzitek, vagy jelenlétében nem hordjátok azt a ruhát? Fontosnak tartjátok-e, hogy a köztetek lévő harmónia külsőtökben is megnyilvánuljon? Miért?

Barátom folytatta a történetet: A kávé kiittuk, fizettem, és nem kétszáz, hanem ötezer forintot adtam a hajléktalan férjnek. Tudtam, hogy ezzel nem fogom „felkarolni”, de éreztemni akartam vele együttérzésemet, hogy bízom abban, hogy nem itálra kell neki a pénz, és keresi a helyzete megoldását. Nem tudtam eldönteni, hogy valóban naivul bízik egy nagyvonalú mecénással való találkozásban, vagy maga sem tudja, hogy hogyan és miként fordulhat jobbra a sorsa, de ebben rendületlenül bízik. Hónapok múlva éppen az előtt a kávézó előtt mentem el, amikor váratlanul rám köszönt a hajléktalan férj. De örülök, hogy találkoztunk –mondta –, meghívhatom egy kávéra? Elfogadtam a meghívást. Amikor leültünk egy asztalhoz, akkor vettem csak észre, hogy megváltozott a külseje, semmi jelét nem látom a hajléktalanságnak. El kell mondanom – kezdte elbeszélését –, hogy mindent önnek köszönhetek. Aznap késő este, mikor itt ta-

lálkoztunk, ott a parkban kerestem egy csendes padot, hogy az éjszakát ott eltöltsem. Egyszer csak nyöszörgést, jajgatást hallok. Ott feküdt egy pad alatt egy idősebb ember, és jajgatott. Kiderült, hogy itt ment a parkban, amikor valaki ki akarta tépni kezéből a táskáját, dulakodtak, ő elesett, úgy, hogy fel sem bírt állni, de támadója elrohant a táskájával. A táskájában volt minden irata és pénze. Segítenem kellett rajta, taxival elvittem oda, ahová kérte, onnan a feleségével együtt az orvosi ügyeletre. Mindezt az ön által adott ötezerből! És képzelje, kiderült, hogy ez az idősebb ember a tulajdonosa annak a kis gépi kötőüzemnek, ahol a feleségem most dolgozik, és éppen keres egy jó gépészt, aki a gépeit karbantartja. Mellesleg azt is tudta, hogy a feleségem már megbánta, hogy annak idején beadta ellenem a válókeresetet. Azóta hazaköltöztem, dolgozom, a gyerekekkel foglalkozom, és nagyon sokat beszélgetünk a feleségemmel. Minden perc, amit együtt tölthetünk, örömet okoz. Az én életem rendbejött, de rendbejött a családom is. Hála Istennek és önnek! Elgondolkoztam – fejezte be barátom elbeszélését –, és sokáig nem jutottam szóhoz. Kivel is találkoztam én azon a bizonyos estén? Igen, azzal, aki azt mondta, hogy amit egynek teszten a legkisebbek közül, azt nekem teszitek. És a hajléktalan férj kivel találkozott? Nem, nem velem, hanem azzal, akinek tudta nélkül egy hajszálunk sem veszhet el. *Bíró László,*

az MKPK családreferens püspöke

A MIKULÁS TÚRÁRÓL

Az elmúlt szombaton a 432-es cserkész csapattal Mikulás túrára mentünk, melyre Tóni atya is elkísért, hogy el ne tévedjünk.

Reggel 9 ó-kor volt a találkozó a templom előtt, a fagyos, hideg idő ellenére is sokan eljöttek és mindenki izgatottan várta a közös túra kezdetét. Miután mindenki odaért a gyülekező helyre, gyors egyeztetés és „népszámlálás” után útra is keltünk. Elsétáltunk a megállóba, és felszálltunk a 9-es buszra, a Kolosy térig utaztunk, ahol átszálltunk arra buszra, ami felvitt minket a Hármashatár-hegy lábához. Itt a buszról lepattanva, gyors sorakozó után kezdetét vette a Mikulás túra.

Bemelegítésként, egy rövid sétával, a Hármashatár-hegy Keleti Kilátójához értünk fel. Ott tartottunk ebédszünetet, s közben megcsodálhattuk a kilátást. Majd hogy nem egész Budapest őszi látképét beláttuk, amiben sokat segített, hogy az időjárás is kedvezett. Ezután elindultunk lefelé a kilátótól. Végig egy hosszú sáros, sziklás meredek, de izgalmas cserkésznek való túra útvonalon, ami mellé egy szép, az őszből a télbe átformálódó erdei táj társult, s talán ez volt a nehezebbnek bizonyuló rész. Mindenki jól vette az akadályokat és cserkészhez méltó hozzáállással vett részt. Majd egy kisebb rétre értünk, ahol mindenki örömeire megpihentünk, és ahol felbukkant maga a Mikulás is, akihez örömmel futottak oda a kicsik.

Először elénekeltük a Mikulás köszöntő népdalokat, s itt dicséret illeti a kiscserkész lányokat, akik csodaszép hangjukkal elbűvölték a Mikulást, s akinek a szava is elállt. Ezek után - segédje segítségével - mindenkinek átadta az ajándékot az év folyamán tett sok jóságért, és az egész éves cserkész teljesítményéért jutalomként. Ezt egy közös ima követte, ami után mindenki nagy kíváncsisággal bontotta ki ajándécsomagjait és majszolta el a sok finomságot. Miután mindenki kipihente magát, elindultunk vissza a busz megállóhoz, ahonnan még 3-4 órája elindultunk a Mikulás felkutatására.

Azonban a program itt még nem ért véget. Ellátogattunk a X. cserkészkerület központi helységébe, a Cserkészgödörbe. Itt egy lelki hangolódás volt az Adventre, ismerkedős- és személyiségfejlesztő játékot játszottunk, amit mindenki nagyon élvezett. Rövid imával kezdtünk, végül egy közös imával majd búcsúzkodással zártuk a Mikulás Napot.

Összességében egy élvezetes, csapatépítő túra volt, amit mindenki legalább annyira élvezett, mint én. *Jánosi Ádám*